

Sygn. akt III Ca 107/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Roman Troll

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2017 r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w W. (poprzednio (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowo-akcyjnej w W.)

przeciwko K. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 19 sierpnia 2016 r., sygn. akt II C 22/16

oddala apelację.

SSO Roman Troll

Sygn. akt III Ca 107/17

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym 24 listopada 2015 r. w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie, w elektronicznym postępowaniu upominawczym, powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo-akcyjna w W., domagała się zasądzenia od pozwanego K. K. 1362,20 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP do dnia zapłaty od 1100 zł od 27 października 2015 r., ustawowymi odsetkami liczonymi od 118 zł tytułem prowizji przy obsłudze pożyczki od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz ustawowym odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty od 48 zł z tytułu opłat manipulacyjnych. Wniosła również o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazała, że na podstawie umowy - (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. – pożyczkodawca, udzieliła pozwanemu pożyczki, do zawarcia umowy doszło za pomocą środków porozumiewania się na odległość, poprzez rejestrację poprzez formularz umieszczony na stronie internetowej pożyczkodawcy; potwierdzeniem woli zawarcia umowy było dokonanie przez pozwanego przelewu na rachunek bankowy pożyczkodawcy z tytułem przelewu „potwierdzam rejestrację i zgadzam się na umowę pożyczki V..pl”; termin zwrotu pożyczki upłynął bezskutecznie 24 grudnia 2014 r. Pomimo wezwania do zwrotu świadczenia pozwany nie dokonał wpłat. Następnie, 31 marca 2015 r., pożyczkodawca działając zgodnie z postanowieniami umowy ramowej scedował przysługujące mu wierzytelności na rzecz powódki. Pakiet wierzytelności przejęty przez powódkę na mocy umowy oznaczonej jako „Porozumienie o rozliczeniu z fizycznym dostawcą” zawierał m. in. wierzytelność jaką posiadał pożyczkodawca w stosunku do pozwanego.

Postanowieniem z 8 grudnia 2015 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania sądowi właściwości ogólnej pozwanego.

W piśmie procesowym z 29 stycznia 2016 r. pełnomocnik powódki wyjaśnił, że pozwany otrzymał łączną kwotę pożyczki 1100 zł na podstawie trzech wniosków: z 26 września 2014 r. - 200 zł, z 29 września 2014 r. - 700 zł oraz z 10 grudnia 2014 r. - 200 zł.

Pozwany nie wniósł odpowiedzi na pozew, ani nie stawiał się na termin rozprawy, będąc poinformowanym o skutkach niestawiennictwa i nie wdania się w spór.

Wyrokiem zaocznym z 19 sierpnia 2016 r. Sąd Rejonowy w Gliwicach oddalił powództwo.

Orzeczenie to zapadło przy następujących ustaleniach faktycznych: (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. sporządził formularz umowy pożyczki odnawialnej, zgodnie z którym warunkiem zawarcia umowy oraz udzielenia pożyczki jest uprzednie utworzenie przez pożyczkobiorcę profilu klienta na stronie internetowej i posiadanie przez pożyczkobiorcę aktywnego profilu klienta (§ 4 pkt 1 umowy). Ponadto pożyczkobiorca zobowiązany był do dokonania przelewu w wysokości 0,01 zł. tytułem opłaty rejestracyjnej, wpisując w tytule przelewu tekst zgodny z komunikatem zawartym w e-mailu wysłanym pożyczkobiorcy po utworzeniu profilu klienta (§ 4 pkt 5 umowy). 5 lutego 2013 r. pozwany, w drodze przelewu 0,01 zł. na rachunek bankowy pożyczkodawcy, którego następcą prawnym jest powódka, wyraził zgodę na zawarcie umowy pożyczki numer (...). Poprzednik prawny powódki sporządził 26 września 2014 r. warunki umowy pożyczki nr (...) na 200,00 zł oraz 29 września 2014 r. na 900,00 zł., a 10 grudnia 2014 r. na 1100 zł. 26 września 2014 r. przełał na rachunek bankowy pozwanego 200 zł jako realizację umowy pożyczki o numerze (...); 29 września 2014 r. przełał na rachunek bankowy pozwanego 700 zł jako realizację umowy pożyczki o numerze (...) (2), zaś 10 grudnia 2014 r. przełał na rachunek bankowy pozwanego 200 zł jako realizację umowy pożyczki o numerze (...) (5). Pismami z 10 stycznia 2015 r., 8 lutego 2015 r. oraz 24 lutego 2015 r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty należności wraz dodatkowymi kosztami tytułem kosztów związanych z postępowaniem windykacyjnym. Powódka jest następcą prawnym (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W..

Przy tak dokonanych ustaleniach faktycznych Sąd Rejonowy uznał, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, z uwagi na nieudowodnienie przez powoda istnienia roszczenia zarówno co do zasady, jak i co do wysokości, w świetle zasad rozkładu ciężaru dowodu z art. 6 k.c. i 232 k.p.c. Jako podstawą prawną rozstrzygnięcia przyjął art. 720 i nast. kodeksu cywilnego oraz przepisy ustawy z 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U.2014.1497 j.t.). Oceniał, że powołana przez powódkę umowa stanowiła umowę zawieraną na odległość w rozumieniu art. 6 ustawy z 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. z 2012 r. poz. 1225 tj.) wskazując, że ustawa ta znajduje zastosowanie w rozpoznawanej sprawie, na zasadzie art. 51 ustawy z 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U., poz. 827), zgodnie z którym do umów zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Przywołał także regulację art. 339 § 1 i 2 k.p.c. zaznaczając, że powódka nie przytoczyła i nie przedłożyła dokumentów, potwierdzających istnienie wierzytelności, tj. faktu zawarcia umowy między stronami, a sam wydruk treści umowy z danymi stron, bez podpisów, czy potwierdzenia, że pozwany istotnie potwierdził zawarcie umowy w formie elektronicznej nie był wystarczający. Zazaczył, że sposoby zawierania umów, w tym w ich formie elektronicznej szczegółowo precyzują przepisy art. 66 i nast. kodeksu cywilnego, zaś w szczególności oferta złożona w postaci elektronicznej wiąże składającego, jeśli druga strona niezwłocznie potwierdzi jej otrzymanie (art. 66¹ § 1 k.c.), tryb postępowania w przypadku umów zawieranych przez internet szczegółowo określa § 2 tego przepisu w powiązaniu z ustawą z 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny. Niczego nie dowodziły wezwania do zapłaty, wystosowane przez powódkę i nie występujący w sporze podmiot, a brak było potwierdzenia doręczenia wezwań.

Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z uzasadnieniem pozwu, umowa pożyczki 1100 zł miała zostać zawarta między stronami 26 września 2014 r., na odległość, w drodze elektronicznej, a wola pozwanego zawarcia umowy miała zostać wyrażona przez zapłatę określonej kwoty w drodze przelewu na rzecz poprzednika prawnego powódki (zgodnie z §

4 ust. 5 umowy). Wskazana umowa stanowiła umowę zawieraną na odległość w rozumieniu art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta. Powódka jednak nie wykazała powyższych okoliczności faktycznych, albowiem nie przedstawiła żadnego dowodu świadczącego o fakcie zawarcia umowy, o wyrażeniu przez pozwanego w jakiegokolwiek formie woli zawarcia umowy w rozumieniu art. 60 k.c., jak również o istnieniu wiedzy pozwanego o treści jej postanowień oraz dowodu świadczącego, że pozwany zapoznał się z określonymi warunkami umowy pożyczki oraz regulaminu, a następnie zaakceptował ich treść. Powódka nie przedstawiła dokumentu- umowy pożyczki podpisanej przez obie strony, jak również nie przedstawiła dowodu potwierdzenia przez pozwanego warunków umowy nr (...) poprzez dokonanie przelewu opłaty rejestracyjnej; taki dokument nie został załączony do pozwu. Z przedłożonych dokumentów w postaci warunków umowy pożyczki (k.19-21) o numerze ewidencyjnym (...), nie wynika wola zawarcia przez pozwanego umowy pożyczki, na którą powołuje się strona powodowa. Pozwany bowiem wyraził wolę zawarcia umowy pożyczki o odmiennym numerze - (...) (k.13), przy czym jednocześnie nie wskazał jakiej kwoty dotyczy umowa, co uniemożliwia interpretację złożonego w formie elektronicznej oświadczenia woli pozwanego. Zdaniem Sądu Rejonowego brak jest dowodu, że pozwany zaakceptował warunki umowy, czy to w formie dokonania przelewu potwierdzającego wolę zawarcia umowy na określonych warunkach, czy też w innej dorozumianej formie; dlatego też uznał, że powódka nie wykazała, iż doszło do zawarcia umowy, na którą powołała się w uzasadnieniu pozwu.

Ponadto Sąd Rejonowy podkreślił, że powódka w żaden sposób nie udowodniła swojej legitymacji w sporze, a dokumenty, które dowodzić miały skutecznej cesji wierzytelności w słabo czytelnej, pomniejszonej kserokopii, nie poświadczały faktu zawarcia jakiegokolwiek umowy cesji. Umowa cesji wierzytelności, określona w art. 509 i nast. k.c. wymaga dla swej ważności, jako elementu essentialia negotii podania wierzytelności, będącej jej przedmiotem, zaś ta przedłożona przez powódkę w kserokopii tego elementu nie zawierała, gdyż nie konkretyzowała wierzytelności w sposób możliwy dla jej identyfikacji (np. przez podanie nazwiska czy też nazwy dłużnika, stosunku prawnego itp.). Zaznaczył również, że wydane orzeczenie nie stoi w sprzeczności z regulacją z art. 339 k.p.c., albowiem przytoczone przez powódkę okoliczności faktyczne budzą wątpliwości, gdyż nie zostały przedstawione żadne dowody wykazujące, że do zawarcia umowy pożyczki doszło między stronami oraz, że 1100 zł zostało przekazane pozwanemu jako realizacja umowy pożyczki o określonych warunkach. Wątpliwości budzi również fakt, że pozwany wyraził wolę zawarcia umowy pożyczki w drodze przelewu elektronicznego 5 lutego 2013 r. (k. 13), podczas gdy kwoty pożyczka w kwocie łącznej 1100 zł. została mu przelana ponad rok później, to jest 26 września 2014 r., 29 września 2014 r. i 10 grudnia 2014 r. (k.22-24).

Apelację od tego wyroku złożyła powódka zaskarżając go w całości i zarzucając mu naruszenie: art. 6 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że powódka nie wykazała istnienia roszczenia, podczas gdy dołożyła ona wszelkich starań załączając wszelkie dokumenty wykazujące zasadność oraz wysokość roszczenia, w szczególności za pomocą wyciągu z rachunku powódki dokumentującego przelew 0,01 zł inicjujący umowę i potwierdzający wyrażenie zgody pozwanego na związanie się umową pożyczki oraz przelew kwoty tytułem pożyczki na rachunek pozwanego; art. 6 k.c. w związku z. 509 § 1 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że powódka nie wykazała w sposób skuteczny, iż na jej rzecz została przelana wierzytelność przysługująca pierwotnie (...) Finansie spółce z ograniczoną odpowiedzialnością od pozwanego, podczas gdy powódka dołożyła wszelkich starań przedkładając wszelkie niezbędne dokumenty wykazujące ciągłość przelewu wierzytelności przysługującej od pozwanego spółce (...) sp. z o.o., wraz z jednoczesnym określeniem w załączniku A wysokości wierzytelności oraz osoby zobowiązanej; art. 7 Prawa bankowego poprzez jego niezastosowanie na gruncie rozpoznawanej sprawy, co skutkowało przyjęciem, że powódka pomimo przedłożenia oryginału dokumentu jakim jest wyciąg z rachunku bankowego pożyczkodawcy potwierdzający przelew pożyczki oraz 0,01 zł nie przedłożyła dowodów potwierdzających dokonanie rejestracji w systemie teleinformatycznym powódki przez pozwanego oraz fakt zawarcia umowy; art. 328 § 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i niewskazanie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów na których oparł się i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności mocy dowodowej w zakresie rzekomego nieudowodnienia żądania przez powódkę; art. 339 § 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo bez wykazania, że okoliczności przedstawione przez powódkę budzą uzasadnione wątpliwości, których następstwem było wydanie wyroku oddalającego powództwo w całości, podczas gdy przedstawione przez powódkę dokumenty w

sposób jednoznaczny poświadczają legitymacją czynną powódki w rozpoznawanej sprawie, fakt zawarcia umowy przez pozwanego oraz fakt jej wykonania przez powódkę oraz wykazują wysokość roszczenia powódki wobec pozwanego.

Przy tak postawionych zarzutach wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwot wskazanych w petitum pozwu oraz zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje, ewentualnie -w przypadku uznania, że zgromadzone dowody nie dają podstaw do zmiany wyroku - wniosła o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sprawa rozstrzygana była w postępowaniu uproszczonym. Konsekwencją tego była możliwość zastosowania regulacji art. 505¹³ § 2 k.p.c. zgodnie z którą, jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Rejonowy prawidłowo i bez naruszenia art. 339 § 2 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c. i art. 505³² § 1 k.p.c. ocenił, że w świetle załączonej do pozwu dokumentacji przytoczone przez powódkę twierdzenia budzą uzasadnione wątpliwości. Wątpliwości o jakich mowa w art. 339 § 2 k.p.c., dające impuls do przeprowadzenia postępowania dowodowego i podważające prawdziwość twierdzeń pozwu mogą być wywołane w każdy sposób, także na podstawie analizy materiału sprawy zaofiarowanego przez powódkę. Art. 339 § 2 k.p.c. przewiduje domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy (wyrok Sądu Najwyższego z 6 czerwca 1997 r., sygn. akt I CKU 87/97, Prok. i Pr. 1997 - wkładka, Nr 10, poz. 44). Oznacza to, że sąd wydając wyrok zaoczny nie dokonuje weryfikacji prawdziwości twierdzeń o faktach przytoczonych przez powoda, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W takim wypadku postępowanie dowodowe powinno być przeprowadzone, choć w istocie będzie się ono ograniczało jedynie do dowodów zawnioskowanych przez powoda i ewentualnie dopuszczonych przez sąd z urzędu (art. 232 k.p.c.)

Z uzasadnienia pozwu wynika, że pozwany powinien zwrócić pożyczkę do 24 grudnia 2014 r., podczas gdy z dołączonego do pozwu wydruku „Twoje warunki umowy pożyczki w V..pl” wynika, że termin jej spłaty został wyznaczony na 25 grudnia 2014 r. i jest to 1100 zł udzielone jako pożyczka na 30 dni /k. 21/. Biorąc pod uwagę przekazanie pozwanemu trzech kwot: 200 zł (26 września 2014 r.), 700 zł (29 września 2014 r.) i 200 zł (10 grudnia 2014 r.) /k. 22-24/ w żaden sposób nie można dojść do ustalenia, że pożyczka została udzielona w wysokości 1100 zł na okres 30 dni, przecież przelew ostatniej kwoty został dokonany 10 grudnia 2014 r., nie mógł więc dotyczyć pożyczki udzielonej na 30 dni z terminem spłaty 25 grudnia 2014 r.

Należy także podkreślić, że „Twoje warunki umowy pożyczki w V..pl” zostały przedłożone także jako wydruki wpierv co do 200 zł z okresem trwania pożyczki na 30 dni i terminem jej spłaty wyznaczonym na 26 października 2014 r. / k. 19/, a następnie co do 900 zł z okresem trwania pożyczki na 30 dni i terminem jej spłaty wyznaczonym na 26 października 2014 r. /k. 20/. W tym ostatnim przypadku nawet gdyby zsumować 200 zł przelane 26 września 2014 r. i 700 zł przelane 29 września 2014 r., to i tak okres trwania takiej pożyczki (900 zł) nie wynosi 30 dni – od 29 września 2014 r. do 26 października 2014 r. to krótszy okres.

Istotne w rozpoznawanej sprawie było ustalenie, czy doszło do zawarcia umowy pożyczki, ale nie jakiegokolwiek tylko, czy doszło do zawarcia konkretnej umowy pożyczki nr (...). Strona powodowa upatruje zawarcia tej umowy i potwierdzenia jej warunków w przelewie 0,01 zł dokonany 5 lutego 2013 r. przez pozwanego, ze wskazaniem: potwierdzam rejestrację i zgadzam się na umowę pożyczki V..pl nr (...)k. 13/. To są dwa zupełnie różne numery, a w pozwie w żaden sposób nie wskazano, że numer podany przez pozwaną stanowi tożsamy numer z umową pożyczki. Te numery mają identyczną ilość cyfr, ale są one różne. Dlatego to strona powodowa powinna wykazać (art. 6 k.c.), że doszło do zawarcia tej konkretnej umowy pożyczki. To nie zostało wykazane.

Tłumaczenia strony powodowej związane z tym, że numer wskazany przez stronę pozwaną nie jest numerem umowy pożyczki, ale wygenerowanym do tej umowy kodem nie mogą być w tym zakresie wystarczające, są to bowiem tylko twierdzenia nie poparte żadnym materiałem dowodowym przedłożonym w toku postępowania przez sąd I instancji, a już wówczas była potrzeba ustalenia i wskazania tej okoliczności. Rzeczywiście § 4 pkt 6 formularza umowy /k. 14-18/ wskazuje, że pożyczkodawca wpisuje w tytule przelewu kwoty za opłatę rejestracyjną tekst zgodny z komunikatem zawartym w wysłanym mu w e-mailu. Natomiast różne numery w tym zakresie, pomimo identycznej ilości cyfr, nie mogą wskazywać w sposób zasadny na zawarcie tej konkretnej umowy wskazanej w pozwie, albowiem na inną umowę - o innym numerze - wyraziła zgodę strona pozwana. Ponadto okoliczność tę należało wskazać w treści pozwu i podnosić przed Sądem Rejonowym, albowiem to w pozwie strona powinna wyartykułować wszystkie racje na rzecz swego stanowiska, muszą się tam znaleźć twierdzenia o faktach uzasadniające zgłoszone żądanie (por. art. 207 § 6 k.p.c., art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c., pogląd prawny wyrażony w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z 4 grudnia 2015 roku, sygn. akt I CSK 928/14, LEX nr 1973553, B. K.: Koncentracja materiału procesowego w postępowaniu cywilnym przed sądem pierwszej instancji, LEX z 2013r., pkt 3.2. oraz T. W.: Przebieg procesu cywilnego, LEX z 2013r., pkt 7.5.2.). Nadto zgodnie z § 6 pkt 5 przedłożonego formularza umowy /k. 14-18/ dwa jej egzemplarze, podpisane przez osobę umocowaną do zawarcia umowy w imieniu pożyczkodawcy, powinny być przesłane drogą pocztową pozwanemu do podpisania i odesłania jednego egzemplarza pożyczkodawcy w celu potwierdzenia poprawności danych pożyczkobiorcy – w pozwie nie wspomina się nawet o przesłaniu takiej umowy pozwanemu, a przedłożony formularz nawet nie jest podpisany przez pożyczkodawcę. Wzbudza dodatkowe wątpliwości.

To wszystko wskazuje, że Sąd Rejonowy powziął uzasadnione wątpliwości co do twierdzeń powódki o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie. Pomimo bowiem wynikającej ze zsumowania przelewów kwoty 1100 zł trudno przyjąć, że była to jedna pożyczka udzielona na 30 dni, a powinna zostać spłacona do 24 grudnia 2014 r. (taką okoliczności przytoczono w pozwie).

Nie doszło więc do naruszenia przez Sąd Rejonowy regulacji art. 339 § 2 k.p.c.

Ponadto Sąd Rejonowy wskazał w ustaleniach faktycznych, które fakty uznał za udowodnione, dowody na których się oparł się, gdyż jako materiał dowodowy przyjął całość przedstawionych przez powódkę dokumentów. Nie wskazywał, którym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, bo takich nie było. Sąd Rejonowy uznał, że pomimo dopuszczenia dowodów wskazanych przez powódkę nie doszło do wykazania zawarcia umowy pożyczki w wysokości 1100 zł z terminem płatności na 24 grudnia 2014 r., która była podstawą żądania zasądzenia należności, a ponadto nie wykazała, że nabyła wierzytelność wobec pozwanego. Nie doszło więc do naruszenia tego przepisu.

Apelująca nie zauważa też, że porozumienie o rozliczeniu z fizyczną dostawą z 31 marca 2015 r. odwołuje się do ramowej umowy (transakcji kredytowego instrumentu pochodnego z 30 listopada 2014 r.), na podstawie której miały nastąpić przeniesienia poszczególnych przysługujących pożyczkodawcy wierzytelności. Tej ramowej umowy powódka nie przedłożyła, a zapisy tego porozumienia w sposób wyraźny odwołują się do terminów, którym znaczenie przypisano w umowie ramowej - transakcji kredytowego instrumentu pochodnego. Wskazuje ono, że zgodnie z warunkami transakcji kredytowego instrumentu pochodnego przenosi się (transferuje) wierzytelności wymienione w załączniku A. Ta ramowa umowa jest podstawą, na której zawarto porozumienie z 31 marca 2015 r. i z niej (transakcji kredytowego instrumentu pochodnego z 30 listopada 2014 r.) wynikają warunki cesji. W takiej sytuacji nie można przyjąć, że porozumienie z 31 marca 2015 r. finalnie przenosiło na powódkę wierzytelności wyszczególnione w załączniku do niego; tego nie wykazano (art. 6 k.c.), bo nie przedłożono umowy źródłowej.

Należy także podkreślić, że przedłożony do akt załącznik A, w którym – jak wskazuje powódka – została opisana wierzytelność wobec pozwanego wskazuje na datę udzielania pożyczki – 26 września 2014 r. w wysokości 1100 zł oraz datę wymagalności – 26 października 2014 r. To nie ma odzwierciedlenia w okolicznościach przytoczonych w pozwie i w dołączonych dokumentach oraz wydrukach, gdyż takiej pożyczki we wrześniu 2014 r. pozwanemu nie udzielono. Dodać także należy, że załącznik ten – jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy – jest bardzo nieczytelny. Numer pożyczki

nie jest widoczny i możliwy do odczytania – widoczne są jednak podane wyżej daty i kwota /k. 27/. Nie można więc przyjąć, że okoliczność przeniesienia konkretnej wierzytelności wobec pozwanego została wykazana (art. 6 k.c.).

Sąd Rejonowy nie miał też obowiązku wzywać powódki do dołączania jakichkolwiek dokumentów, czy uzupełnienia pozwu, gdyż postępowanie zostało wszczęte w trybie elektronicznego postępowania upominawczego, a zgodnie z art. 505³⁷ § 1 k.p.c. po przekazaniu sprawy z uwagi na brak postaw do wydania nakazu zapłaty przewodniczący wzywa powoda jedynie do wykazania umocowania, dołączenia dokumentu pełnomocnictwa i uiszczenia opłaty.

Jedynie poprzez zawnioskowane dowody powódka mogła wykazać to, że scedowano na nią wierzytelność wynikającą z umowy pożyczki zawartej z pozwanym udzielonej w wysokości 1100 zł z terminem wymagalności na 24 grudnia 2014 r. Tego jednak nie wykazała (art. 6 k.c.). Powódka musiała mieć świadomość przytoczonych okoliczności faktycznych w złożonym przez siebie pozwie oraz wynikających z dołączonych do niego dokumentów i wydruków, dlatego trudno przyjmować, że nie wiedziała o rozbieżności twierdzeń wynikających z pozwu oraz z jego załączników. Dowody dołączone do pozwu pozostające w rozbieżności z jego twierdzeniami nie mogą zaś spowodować uwzględnienia żądania.

Zastosowana przez Sąd Rejonowy regulacja prawna jest prawidłowa.

Dlatego też apelacja okazała się bezzasadna, a z przedłożonych dokumentów nie wynikają okoliczności stanowiące podstawę powództwa opisaną w pozwie.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 505¹⁰ § 1 i 2 k.p.c., apelacja jako bezzasadna musiała ulec oddaleniu.

SSO Roman Troll